

OLGA VAN DER MEER

Lonkende toekomst

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Tersluiks keek Tanja Noordeloos naar het afwijzende gezicht van haar vader. Ze wist dat hij het niet met haar plannen eens zou zijn. Maar ze was drieëntwintig, ze kon heel goed zelf bepalen wat ze met haar leven wilde. Haar ouders konden haar in ieder geval niet tegenhouden, al was het prettiger als ze achter haar zouden staan.

‘Ik vind het niet verstandig van je, Tanja,’ zei Gerbrand Noordeloos.

‘Pap, ik ben al drieëntwintig.’

‘Pas drieëntwintig,’ verbeterde hij haar. ‘Jongelui van jouw leeftijd denken altijd de wijsheid in pacht te hebben, maar je staat nog maar aan het begin. Waarom wil je alles vergooien voor die jongen?’

‘Die jongen heeft een naam, hij heet Benjamin,’ zei Tanja scherp. ‘Het wordt je schoonzoon, het zou prettig zijn als je hem niet altijd aanduidt met “die jongen”.’

‘Dat valt nog maar te bezien. Persoonlijk

vind ik jullie totaal niet bij elkaar passen.'

Tanja haalde diep adem. Dit soort opmerkingen had ze kunnen verwachten. Al sinds ze Benjamin had leren kennen, liet haar vader zich op deze manier over hem uit. En dat terwijl er niets op hem aan te merken was. Benjamin van Straaten was zesentwintig jaar, studeerde voor arts en werkte in het plaatselijke ziekenhuis. Hij was ambitieus en werkte keihard om iets te bereiken in zijn vak.

'Als ik nou thuis was gekomen met een man met een uitkering die de hele dag op de bank zit te blowen, had ik begrip gehad voor je houding, nu slaat het helemaal nergens op,' zei Tanja dan ook nijdig. Ze wendde zich tot haar moeder, die er tot nu toe zwijgend bij had gezeten.

'Zeg jij nu ook eens iets, mam. Zo vreemd is het toch niet dat Benjamin en ik willen gaan samenwonen? Jullie waren nota bene jonger dan wij toen jullie trouwden.'

'Dat was een heel andere tijd en in niets te vergelijken met nu,' merkte Aafke op. 'Als jij graag wilt gaan samenwonen heb ik daar in principe niets op tegen, het gaat ons om de manier waarop. Dat jij parttime wilt gaan werken, zodat je alle tijd hebt om je op je huis-

houden te storten vind ik nogal ver gaan. Het is volledig achterhaald ook. Neem een werkster in dienst als je niet wilt dat je huis versloft.'

'Daar gaat het niet alleen om,' begon Tanja, opnieuw, hun plannen te verdedigen. 'Benjamin heeft het enorm druk, hij kan weinig tijd vrijmaken naast zijn studie en zijn assistentschap. Als ik fulltime blijf werken zit ik vast aan onregelmatige diensten en dan zien we elkaar bijna nooit. Nu krijg ik de kans om drie vaste dagen per week te gaan werken, gewoon van negen tot vijf. Als ik dat doe, hebben we tenminste nog een enigszins geregeld leven. Anders zijn we net twee vreemden die toevalig in hetzelfde huis wonen en elkaar zo af en toe eens tegenkomen in de gang.'

'Maar je eigen carrière kun je op deze manier natuurlijk wel vergeten,' bromde Gerbrand.

'Welke carrière? Ik werk als verpleegkundige in een verzorgingstehuis, veel promotiemogelijkheden zijn er niet.'

'Nu word je een soort veredelde verpleeghulp, die eten en drinken rond mag brengen.'

'Dat slaat helemaal nergens op,' zei Tanja nijdig. 'Ik blijf gewoon hetzelfde werk doen,

alleen voortaan op vaste tijden.'

'Je bent wel erg jong voor zo'n stap,' waarschuwde Aafke haar dochter. 'Een geregeld leven kun je altijd nog gaan leiden. Hou er ook rekening mee dat de verhouding met je collega's anders wordt. Je bent niet meer automatisch overal bij betrokken en komt toch buiten de groep te staan op deze manier. Denk er alsjeblieft goed over na.'

'Dat heb ik al gedaan en mijn besluit staat vast,' hield Tanja koppig vol. 'Mijn relatie met Benjamin vind ik belangrijker dan wat dan ook. Eigenlijk hadden we nog een jaar willen wachten, maar nu we die flat zo in onze schoot geworpen krijgen nemen we die kans met beide handen aan. Over twee weken krijgen we de sleutel en dan kunnen we in principe meteen over. Er hoeft niets aan gedaan te worden.'

'In dat geval valt er ook weinig meer te bespreken, als jullie plannen toch al vaststaan,' zei Aafke.

'Ik zou het prettig vinden als jullie het ermee eens zijn,' bekende Tanja.

'Dat zijn we dus niet, maar goed, het is jouw leven. Meer dan je waarschuwen kunnen we je niet.' Aafke trok een zuinig mondje.

‘Laten we het dan maar eens over je uitzet hebben. Wat heb je nog nodig voordat je gaat verhuizen?’

Tanja glimlachte. Dat was haar moeder ten voeten uit. Weinig sentimenteel en meteen overschakelend op de praktische zaken. Hoewel haar ouders niet stonden te juichen bij haar toekomstplannen, wist Tanja dat ze haar ook niet tegen zouden houden nu de beslissing gevallen was. Het enige risico dat ze liep, was dat haar moeder in het geval van problemen tussen Benjamin en haar, weinig subtiel zou roepen dat ze dat al voorspeld had. Maar daar was Tanja niet bang voor. Tussen haar en Benjamin zat het wel goed. Ze verlangde er naar om samen met hem in één huis te wonen en hun levens te delen. Weg uit de soms verstikkende sfeer thuis. Aafke en Gerbrand waren al ruim tien jaar getrouwd toen Tanja zich onverwachts aankondigde en ze hadden hun enige kind altijd overstelpt met goedbedoelde raadgevingen en waarschuwingen. Het werd hoog tijd dat ze zich daar eens aan onttrok. Haar ouders zagen altijd leeuwen en beren op hun weg en daardoor had Tanja weleens het gevoel dat ze veel was misgelopen in haar leven. Uitgaan mocht ze vroeger bijvoorbeeld

nooit en toen ze eenmaal de leeftijd kreeg om zich niets meer van dat verbod aan te trekken, vond ze er niet veel aan. Ze was zo vaak uitgebreid gewaarschuwd voor alle gevaren die er voor jonge meisjes op de loer lagen, dat ze voortdurend angstig om zich heen keek en met niemand een praatje durfde aan te knopen. Ze had een paar goede vriendinnen, maar nog nooit eerder had ze een vriendje gehad. Jongens waren maar uit op één ding, was haar altijd voorgehouden. Daar kon ze zich maar beter verre van houden. Het had Benjamin heel wat moeite gekost om door haar schild van angst heen te breken. Tanja was bedeesd en bezat weinig zelfvertrouwen, ze kon maar moeilijk geloven dat een aanstaande dokter haar de moeite waard vond. Haar vrije tijd bracht ze over het algemeen thuis door, starend naar de televisie, lezend of bezig met haar grote hobby, het opknappen en inrichten van poppenhuizen. De zolder van haar ouderlijk huis stond er vol mee, want bij gebrek aan andere bezigheden stak ze daar heel veel tijd in.

Vanaf nu zou daar echter verandering in komen. Onder leiding van Benjamin ging ze voortaan alleen nog maar genieten, nam ze

zich voor. Benjamin was een man die, naast zijn werk, het principe huldigde van 'lang leve de lol'. Hoe serieus hij in het ziekenhuis was, zo vrolijk en luchthartig stortte hij zich daarnaast in het uitgaansleven. Hij ging op de bonnefooi op vakantie, maakte zich nooit ergens druk om en bleef het liefst ver uit de buurt van mensen met problemen. Piekeren was slecht voor de bloeddruk, beweerde hij steevast. Een mens was op aarde om hard te werken en daarnaast te genieten en dat deed hij dan ook met volle teugen. Tanja trok zich aan die houding op. Benjamin was een heerlijke tegenstelling met haar ouders, die behoorlijk zwaar op de hand waren. Ze zag hun gezamenlijke toekomst, die ineens heel snel dichterbij was gekomen door de flat die ze via vrienden van Benjamin konden huren, dan ook met verlangen tegemoet.

Voordat ze de sleutel van hun toekomstige behuizing kregen, maakte Tanja een poppenhuis op schaalgrootte van hun flat. Vanuit haar onuitputtelijke voorraad meubeltjes en andere spullen, stoffeerde ze de flat en richtte ze hem in zoals ze hun woning graag wilde hebben. Voorlopig moesten ze het doen met haar meubels uit haar meisjeskamer thuis en wat

tweedehands aangeschafte spullen, maar ooit zouden ze allemaal nieuwe meubels kopen en het helemaal naar hun zin inrichten. Vooruitlopend op dat moment leefde ze zich helemaal uit in haar fantasiehuisje.

Op de dag van hun verhuizing troonde ze Benjamin mee naar de zolder.

‘Kijk,’ wees ze. ‘Onze flat op schaal. Zo wil ik het ooit hebben, schat.’

Benjamin schoot in de lach. ‘Lieverd, tegen de tijd dat we dergelijke meubels kunnen betalen, wonen we daar allang niet meer. Dan verdienen we genoeg voor een ruime eengezinswoning met tuin.’

‘Daar heb ik helemaal niet bij stilgestaan,’ bekende Tanja enigszins spijtig.

‘Het zou onzin zijn om nu veel geld uit te geven aan een dure inrichting, we kunnen beter sparen voor een echt huis,’ merkte Benjamin verstandig op. ‘Regeren is vooruitzien, Tanja. Over een paar jaar verdien ik bakken met geld, dan blijf ik echt niet in zo’n armoe-dig flatje wonen.’

‘Dan richt ik wel vast een eengezinswoning in, materiaal genoeg,’ lachte Tanja alweer. ‘Dan wordt dat gewoon ons toekomstige droomhuis.’

‘Je bent toch niet van plan om al deze rommel mee te verhuizen?’ vroeg Benjamin met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

‘Natuurlijk wel. Dit is mijn hobby.’

‘Lieve schat, daar hebben we helemaal geen ruimte voor. Onze flat is amper groter dan deze enorme zolder.’

‘We hebben dat kamertje naast de keuken, die staat leeg.’

‘Daar kun je dit allemaal niet in kwijt, dan kun je echt geen kant meer op. Nee hoor, laat dit maar hier staan. Als je zin hebt om met je poppenhuizen bezig te zijn kun je toch gewoon hierheen gaan? Het is amper een kwartier fietsen.’

Tanja zweeg. Ergens had hij gelijk, moest ze toegeven. Aan de andere kant stond het haar tegen om haar geliefde spulletjes niet mee te nemen. Ze hoorden bij haar. Ze vond het heerlijk om zich helemaal te verliezen in het stofferen en inrichten van haar minihuisjes. Het gebeurde vaak dat ze zomaar een ingeving kreeg over hoe iets het beste gemaakt kon worden en dan wilde ze dat meteen uitproberen. Als ze dan eerst op haar fiets moest stappen om naar haar ouderlijk huis te rijden, waar haar moeder haar dan ook nog aan de